

V OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA NAUKOWA
B A Ś N I E I B A J K I
JAKO PRZEDMIOT INTERDYSCYPLINARNYCH BADAŃ NAUKOWYCH
ABSTRAKTY

Redakcja:
Ewelina Chodźko, Joanna Jędrzejewska

Lublin, 15 grudnia 2022 r.

**V Ogólnopolska Konferencja Naukowa
„Baśnie i bajki jako przedmiot
interdyscyplinarnych badań naukowych”**

Abstrakty

**V Ogólnopolska Konferencja Naukowa
„Baśnie i bajki jako przedmiot
interdyscyplinarnych badań naukowych”**

Abstrakty

Redakcja:
Ewelina Chodźko
Joanna Jędrzejewska

Fundacja na rzecz promocji nauki i rozwoju TYGIEL
Lublin 2022

**V Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Baśnie i bajki
jako przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych”**

15 grudnia 2022 r.

Abstrakty

Redakcja:

Ewelina Chodźko

Joanna Jędrzejewska

Skład i łamanie:

Monika Maciąg

Projekt okładki:

Marcin Szklarczyk

© Copyright by Fundacja na rzecz promocji nauki i rozwoju TYGIEL

ISBN 978-83-67194-97-6

Wydawca:

Fundacja na rzecz promocji nauki i rozwoju TYGIEL

ul. Głowackiego 35/348

20-060 Lublin

www.fundacja-tygiel.pl

Komitet Naukowy:

- **dr hab. Hanna Dymel-Trzebiatowska, prof. UG**, Instytut Skandynawistyki i Fennistyki, Wydział Filologiczny, Uniwersytet Gdański
- **dr hab. Danuta Jastrzębska-Golonka, prof. ucz.**, Wydział Językoznawstwa, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy
- **dr hab. Ewa Stryczyńska-Hodyl, prof. UAM**, Zakład Bałtologii, Instytut Etnolingwistyki, Wydział Neofilologii, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
- **dr hab. Justyna Ziółkowska, prof. SWPS**, Katedra Psychologii Klinicznej i Zdrowia, Wydział Psychologii we Wrocławiu, SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny
- **dr Marta Czapińska-Bambara**, Katedra Filologii Klasycznej, Wydział Filologiczny, Uniwersytet Łódzki
- **dr Małgorzata Makowska**, Instytut Nauk o Zdrowiu, Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach
- **dr n. hum. Katarzyna Sowa-Bacia**, Instytut Neofilologii, Wydział Nauk Humanistycznych, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie
- **dr Monika Szablowska-Zaremba**, Katedra Dydaktyki Literatury i Języka Polskiego, Kolegium Filologii Polskiej, Edytorstwa i Humanistyki Cyfrowej, Wydział Nauk Humanistycznych, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Komitet Organizacyjny:

- Ewelina Chodźko
- Alicja Danielewska
- Iwona Domina
- Justyna Dorosz
- Joanna Jędrzejewska
- Kinga Kalbarczyk
- Joanna Kozłowska
- Kamil Maciąg
- Monika Maciąg
- Izabela Mołdoch-Mendoń
- Aneta Peichert
- Paulina Pomajda
- Marcin Szklarczyk
- Paulina Szymczyk

Organizator:

Fundacja
TYGIEL

Spis treści

Wystąpienia Gości Honorowych

Bajki narzędzie prewencji psychologicznej	11
Baśń jako uniwersalny tekst kultury, materiał edukacyjny oraz przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych	12
„Jedyna rzecz, dla której warto żyć”, czyli o litewskich baśniach i bajkach.....	13
Nieodzowność interdyscyplinarności. Kilka uwag o literaturze dziecięcej i jej badaniach.....	14

Wystąpienia Uczestników

Alicja w krainie filmów. Filmoterapia aktywna dla dzieci z chorobami onkologicznymi	17
Bajka, metafora i symbol jako narzędzia stosowane w coachingu	18
Baśń w reklamie – o znaczeniach elementów baśniowych w promocji produktu	20
Baśń, bajki jako przedmiot doświadczenia estetycznego, rzeczywistego i wirtualnego w okresie dzieciństwa	21
Elevated horror jako bajka dla dorosłych	22
„Encanto” – nowa era bajek Disneya	23
Kobieta-wojowniczką w eposie wschodnich Słowian.....	24
Mit pirata w bajkach i filmach, a rzeczywisty obraz zjawiska piractwa morskiego	26
O bajaniu w Słowińskim Parku Narodowym i na świecie. W poszukiwaniu motywu przewodniego i stylu	27
„Powieki: bajka dedykowana pamięci Janusza Korczaka” w świetle dziecięcych interpretacji	28
„Raz, dwa, trzy Bocianica patrzy!” – dziecko jako twórca bajki performatywnej.....	29
Walory dydaktyczne legend Gracjana Bojara-Fijałkowskiego	30
Wybrane elementy prawa na podstawie filmów z serii „Shrek”	31
Zalety stosowania bajek i baśni w nauczaniu języka obcego na wczesnym etapie edukacyjnym.....	33
Indeks Autorów	34

Wystąpienia Gości Honorowych

Bajki narzędzie prewencji psychologicznej

dr hab. Justyna Ziółkowska, prof. SWPS, Katedra Psychologii Klinicznej i Zdrowia, Wydział Psychologii we Wrocławiu, SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny

Wykład poświęcony będzie omówieniu roli, jaką bajki mogą pełnić w prewencji psychologicznej, na przykładzie kryzysu uchodźczego wywołanego napaścią Rosji na Ukrainę. Odwołując się do wyników badań wskazujących na globalne pogorszenie wskaźników związanych ze zdrowiem psychicznym, przymusowa migracja dzieci wywołana konfliktami zbrojnymi będzie widziana jako wydarzenie wymagające psychologicznych działań o charakterze prewencyjno-interwencyjnym.

Jako przykład narzędzia pełniącego taką rolę zostaną zaprezentowane bajki „Ola, Borys i nowi przyjaciele” oraz „Ola i Borys idą do szkoły”, które powstały w związku z kryzysem uchodźczym wywołanym napaścią Rosji na Ukrainę. Bajka „Ola, Borys i nowi przyjaciele” ma na celu pomoc dzieciom w oswojeniu nowej rzeczywistości i nauce możliwych sposobów radzenia sobie z wyzwaniami towarzyszącymi odnajdywaniu się w nowym kraju. Bajka „Ola i Borys idą do szkoły” to kontynuacja historii Oli i Borysa, którzy rozpoczynają naukę w szkole i przedszkolu. Bajka podejmuje temat trudnych sytuacji, które mogą zaistnieć w związku z pojawieniem się dzieci z Ukrainy w szkołach i przedszkolach. W szczególności mogą to być trudności komunikacyjne, wzajemna zazdrość czy poczucie niesprawiedliwości oraz poczucie osamotnienia. W bajce przedstawiamy te sytuacje zarówno z perspektywy dzieci polskich, jak i ukraińskich.

Baśń jako uniwersalny tekst kultury, materiał edukacyjny oraz przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych

dr hab. Danuta Jastrzębska-Golonka, prof. ucz., Wydział Językoznawstwa,
Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

Baśń jako tekst kultury wpisuje się w ideologiczny system wzorców i norm skorelowanych z systemem językowym i aksjologicznym. W systemach tych zanurzone są archetypy, toposy, wątki, motywy i symbole kulturowe, wykorzystywane w narracyjnej formie bajki magicznej odwołującej się do najgłębszych doświadczeń człowieka i duchowej kultury ludzkości. Interpretacja znaczeń odbywa się na drodze realizacji określonego kodu subkulturowego (uzależnionego od odbiorcy) w systemie komunikacyjnym wykorzystującym m.in. mechanizm komunikowania treści, którego istotę badali Ferdinand de Saussure (teoria znaku) czy Roland Barthes (trójwymiarowy schemat mitu). Elementami znaczącymi w baśniach stają się np. zwierzęta, przedmioty, zjawiska przyrodnicze konotujące cechy aksjologiczne, wartości estetyczne oraz przesłania moralne dekodowane przez czytelnika. W baśniach Hansa Christiana Andersena, stanowiących materiał egzemplifikacyjny referatu, można wyróżnić wszystkie wymienione motywy, dzięki czemu teksty te stanowią doskonały materiał dydaktyczny (np. umożliwiający w ramach wychowania literackiego i językowego pobudzanie rozwoju emocjonalnego, kształcenie świadomości językowej i twórczości własnej ucznia na wszystkich etapach edukacyjnych), a także przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych m.in. z zakresu teorii literatury, językoznawstwa (np. językowego obrazu świata), semiotyki i semiologii, retoryki, topiki, aksjologii, pedagogiki, psychologii, psychoterapii i biblioterapii, filozofii, religioznawstwa, historii i socjologii. Romantyczne podejście do natury może stanowić niezwykle ciekawe tło do rozważań na temat biocentryzmu w baśniach, wierność bądź oryginalność przekładu Andersenowskich tekstów to materiał do badań translatorycznych, a uniwersalność fabuły i nieśmiertelność literackich bohaterów okazują się ... towarem, który chętnie wykorzystuje teoria reklamy i sama reklama.

„Jedyna rzecz, dla której warto żyć”, czyli o litewskich baśniach i bajkach

dr hab. Ewa Stryczyńska-Hodyl, prof. UAM, Zakład Bałtologii, Instytut Etnolingwistyki, Wydział Neofilologii, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Litewskie baśnie i bajki to, z wielu względów, pasjonujący materiał. Zbiory tekstów ludowych, jakimi dysponują Litwini, liczące ponad 2 miliony pojedynczych utworów (w tym pieśni, baśni, bajek etiologicznych i mitologicznych, zagadek, czy legend), są wynikiem zbierania ich przez wiele pokoleń (poczynając od 2. poł. XIX w.). Owo zbieranie w początkowej fazie, związane było przede wszystkim z działalnością Jana Basanawicza (1851-1927), który zainicjował zakrojoną na szeroką skalę i angażującą wielu ludzi akcję zbierania folkloru mówionego i śpiewanego. Warto podkreślić, że z jego inicjatywy powstało w Wilnie w 1907 r. Litewskie Towarzystwo Naukowe (*Lietuvių mokslo draugija*), działające do 1940 r., przy którym stworzono archiwum, gdzie m.in. gromadzono ludowe teksty. W okresie międzywojennym, w odrodzonej Liwie, instytucjonalne podstawy dla gromadzenia, zbierania i badania litewskich tekstów ludowych, stworzono również w Kownie – tymczasowej stolicy, a jedną z ważniejszych postaci, która przyczyniła się do rozwoju litewskiej folklorystyki w owym czasie, był Jonas Balys (1909-2011), etnolog i folklorysta, który w latach 1935-1944 m.in. kierował Archiwum Folkloru Litewskiego (*Lietuvių tautosakos archyvas*). Stworzył on serię wydawniczą „*Tautosakos darbai*” (Prace folklorystyczne), a przede wszystkim dla litewskich tekstów ludowych opracował katalog. Po II wojnie światowej, w okresie Litwy radzieckiej, gromadzenie tekstów ludowych nie ustało. Ekspedycje w zasadzie organizowane są po dziś dzień, a wraz z nimi zbiory Archiwum Folkloru Litewskiego nieustannie wzrastają. Istotne wydaje się to, że zainteresowanie litewskim folklorem od początku związane było z poszukiwaniem tożsamości narodowej, sięganiem do czasów pogańskich, a co za tym idzie do mitologii. Stąd litewskie baśnie i bajki są ważnym źródłem w badaniach nad mitologią Bałtów – liczne analizy, interpretacje czy opracowania powstały w oparciu o korpus litewskich tekstów ludowych.

Nieodzowność interdyscyplinarności. Kilka uwag o literaturze dziecięcej i jej badaniach

**dr hab. Hanna Dymel-Trzebiatowska, prof. UG, Instytut Skandynawistyki i Fennistyki,
Wydział Filologiczny, Uniwersytet Gdański**

W referacie pragnę zastanowić się nad istotą literatury dziecięcej, jej tożsamością różnicującą ją od innych literatur, a także nad aparatem jej badań. Spróbuję wskazać, jak autentyczna „żywa tkanka literacka” wymyka się taksonomiom – szczególnie dziś, w czasach, gdy transgresje, hybrydyzacje oraz wieloadresowość wyznaczają nowe trendy. Przedstawię tezę, że wielopostaciowość tej odmiany literatury sprawia, iż jej interdyscyplinarne badania stają się koniecznością, a analiza z perspektywy jednej dyscypliny – jeśli w ogóle możliwa – skazana jest na bolesne ograniczenia. Wskazując na prace, które przeprowadzałam i przeprowadzam od dwóch dekad, zaprezentuję, jak w naturalny sposób sięgałam i sięgam po metodologię z zakresu różnych dyscyplin, aby optymalnie przybliżyć się do potencjału (ikono)tekstu. Przypomnę badania, w których korpus materiałowy stanowiły książki Astrid Lindgren, wykorzystane najpierw do ukazania ich niezwykłych terapeutycznych możliwości, a potem do opracowania modelu badań translatorycznych. Zaprezentuję pokrótce prace nad ikonotekstem, którego idiosynkratyczna natura wymaga włączenia do jego eksploracji znacznej liczby perspektyw. Zakończę spostrzeżeniami wynikającymi z moich analiz poświęconych serii książek o Muminkach Tove Jansson, z punktem skupienia na ich wieloadresowości oraz obecności w ich fabule filozoficznych hipertekstów.

Wystąpienia Uczestników

Alicja w krainie filmów. Filmoterapia aktywna dla dzieci z chorobami onkologicznymi

Małgorzata Jakubowska, *gosia.jakubowska@uni.lodz.pl*, Uniwersytet Łódzki

Wystąpienie koncentrowało się na stosunkowo nowej idei wykorzystania realizacji filmu jako elementu psychoterapii dla pediatrycznych pacjentów z chorobami onkologicznymi. Chociaż filmoterapia aktywna wyrasta z popularnej obecnie koncepcji kinoterapii, która używa filmowej projekcji podczas psychoterapeutycznych sesji, rozwinęła także formę aktywnego udziału pacjentów w tworzeniu własnego filmu.

Przede wszystkim aktywność związana z realizacją filmu-bajki rozważana jest jako część psychoterapii (ekspresywnej, kogitywno-behawioralnej, humanistycznej) realizowanej we współpracy ze specjalistami (psychoterapeutami, którzy opiekują się dziećmi podczas leczenia w łódzkiej klinice pediatrycznej leczącej nowotwory i choroby hematologiczne). Drugim elementem wpisanym w konceptualizację warsztatów filmowych ukierunkowanych na psychologiczną opiekę i wsparcie była szeroko rozumiana arteterapia z wykorzystaniem terapeutycznego potencjału sztuk plastycznych, bajki a także kinoterapii podczas turnusu wypoczynkowo-rehabilitacyjnego. Badanie różnej organizacji filmoterapii aktywnej dla tej grupy pacjentów, jak i ich efektywności w latach 2015-2019 pozwoliło na stworzenie modelu filmoterapii aktywnej dla pacjentów dziecięcych.

Podczas warsztatów w 2017 roku zrealizowaliśmy filmową adaptację „Alicji w Krainie Czarów” we współpracy z Fundacją „Krwinka” przy finansowym wsparciu Szkoły Filmowej w Łodzi umożliwiło organizację warsztatów z pełnym wykorzystaniem zarówno teoretycznych badań, jak i wiedzy praktycznej. Dokumentalny film (tworzony równolegle) oraz przeprowadzone wywiady stały się sposobem na ewaluację terapeutycznych działań, pokazujących: zmianę mentalności dzieci z pasywnej na aktywną, zbudowanie wspólnoty z poszanowaniem pracy, uczuć i słabości innych uczestników, przemodelowanie własnej samooceny i tożsamości i, co najważniejsze, wzmocnienie i zdobycie siły do walki z chorobą.

Bajka, metafora i symbol jako narzędzia stosowane w coachingu

Małgorzata Makowska, mmakowska@ujk.edu.pl, Filia w Sandomierzu. Instytut Nauk o Zdrowiu, Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach, www.ujk.edu.pl

Bajki od zarania dziejów są wykorzystywane jako sposób nauczania o porządku świata, wartościach czy mądrości życiowej. Dzięki temu pomagają zrozumieć emocje, zachowania, sposoby pokonywania trudności, a przez to mogą pełnić funkcję terapeutyczną. Operując symbolem i metaforą uruchamiają wyobraźnię człowieka niezależnie od wieku i stanowią narzędzia pracy coachingowej z dorosłymi, trafiając do niedostępnych innymi sposobami zasobów podświadomości. Za pomocą tzw. „magicznego myślenia” uruchamiają wyobraźnię i ukazują zjawiska w innym świetle.

Cel niniejszego opracowania to zaprezentowanie coachingu jako metody pracy z potencjałem ludzkim za pomocą interdyscyplinarnych narzędzi oraz przedstawienie przykładowego praktycznego zastosowania bajki, symbolu czy metafory w pracy coachingowej, wspieranej również technikami neurolingwistyki.

Analizy dokonano na podstawie przeglądu literatury, opisu narzędzi coachingowych wykorzystujących elementy bajkoterapii oraz opisu konkretnych przypadków pracy z klientem.

Z przeprowadzonej analizy wynika, iż w coachingu bajki zarówno generalizujące, jak też spersonalizowane, pomagają klientom uzyskać nowe spojrzenie na ich wyzwania i cele oraz uświadamiają im istniejące w nich blokady, uniemożliwiające zmierzenie się z procesem zmiany, realizacją celów czy uruchomieniem procesów motywacyjnych. Słuchając bajki, klienci uzyskują wgląd we własną sytuację i są w stanie opracować strategie pokonywania przeszkód i osiągania swoich celów. Metafory ułatwiają zrozumienie złożonych koncepcji i idei w bardziej przystępny i relatywny sposób. Na przykład coach używając metafory podróży, pomaga klientowi zrozumieć proces osobistego wzrostu i rozwoju.

Wnioskować zatem można, iż wykorzystując bajkę, symbol czy metaforę, coach uruchamia pokłady podświadomości i kreatywności, co stanowi skuteczne narzędzie pomagające klientom w uzyskaniu nowych spostrzeżeń i opracowaniu skutecznych strategii postępowania w życiu.

Baśń w reklamie – o znaczeniach elementów baśniowych w promocji produktu

Urszula Sawicka, urszula.sawicka@uni.opole.pl, Instytut Językoznawstwa, Wydział Filologiczny, Uniwersytet Opolski, www.uni.opole.pl

Główny cel referatu stanowi zaprezentowanie i omówienie sposobów wykorzystania oraz funkcjonowania elementów baśniowych w polskojęzycznych reklamach komercyjnych, przede wszystkim w kontekście promowania produktu. W przedstawionych rozważaniach podjęto również próbę ukazania potencjalnych powodów wykorzystania motywów baśniowych historii w spotach komercyjnych. Zadaniem badań zawartych w tekście uczyniono także dokładne zanalizowanie – niepodejmowanego dotychczas w formie osobnego studium – zagadnienia funkcjonowania baśni w reklamie komercyjnej. Ze strony autorki praca stanowi ponadto próbę odniesienia się do istnienia wskazywanego przez wielu współczesnych badaczy zjawiska „mody na baśnie”. Badania przeprowadzono z wykorzystaniem perspektywy kulturoznawczej.

Ukazane w referacie rozważania teoretyczne przyjmują formę tekstu naukowego o charakterze przeglądowym, celem ukazania wyników dotychczasowych badań w omawianym obszarze, wykazaniu różnic i powiązań między nimi. Kolejna część referatu przyjmuje charakter analityczny. W tym fragmencie przedstawiono autorskie badania wybranych współczesnych (pochodzących z lat: 2016-2020) polskojęzycznych komercyjnych spotów reklamowych odwołujących się do historii baśniowych. Wykorzystaną metodę ich badań stanowi analiza treści. Poszerzenie rozważań o badania własne podyktowane jest chęcią dodania kolejnych wniosków, przemyśleń do dotychczasowego stanu wiedzy na omawiany temat.

Przedstawione w referacie wnioski potwierdzają zakładaną na początku popularność baśni we współczesnej kulturze. Perspektywa kulturoznawcza przyjęta względem analizowanego materiału badawczego wykazuje szereg relacji między historiami baśniowymi a aktualnym stanem kultury, a także wskazuje na niezwykłą elastyczność baśni jako gatunku. Ciekawą kontynuacją zaprezentowanych badań mogłoby być poszerzenie studiów nad podejmowanym obszarem o optykę psychologiczną i marketingową.

Baśń, bajki jako przedmiot doświadczenia estetycznego, rzeczywistego i wirtualnego w okresie dzieciństwa

Mirosława Zalewska-Pawlak, mirosława.zalewska@now.uni.lodz.pl, Uniwersytet Łódzki, Wydział Nauk o Wychowaniu

Celem zaprezentowanej analizy było ukazanie recepcji literatury baśniowej przez dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym z uwzględnieniem przemian w wartościowaniu pedagogicznym tego zjawiska. Szczególnie istotne zmiany nastąpiły w ostatnim czterdziestoleciu.

W latach 80. istotne dla pedagogów były wartości poznawcze i moralne przekazów baśniowych. Obecnie z uwagi na dominację przekazów medialnych coraz częściej mamy do czynienia z adaptacją wątków baśniowych wzmocnioną przez atrakcyjność warstwy obrazowo-dźwiękowej. Stanowi to zachętę do naśladowania przez dzieci wzorów osobowych i odbiegających od klasycznych podziałów na dobrych i złych bohaterów. Z kolei aktualizacja koncepcji doświadczenia estetycznego Deweya widoczna w działaniach edukacyjnych przez sztukę, wpłynęła na upowszechnienie aktywnego odbioru baśni i bajek z zanurzeniem psychosomatycznym ekspresją i komunikacją.

Ważne jest zachowanie w inicjacji kulturalnej dzieci w formie książkowej, materialnej. Być może będzie to jedno z niewielu rzeczywistych doświadczeń estetycznych dzieci. Dlatego między innymi proponuje się spotkania z literaturą baśniową dziecka i dorosłego na nieco innych zasadach. Odwoływanie się do wspólnych potrzeb: zabawy, poznania i mityczności ma sprzyjać tworzeniu partnerskich sytuacji i estetycznych, bez przymusu infantylizowania dla dorosłego.

Ważne dla tej formy odbioru literatury baśniowej jest zapewnienie wysokich standardów estetycznych dotyczących formy i treści wydanej książki. Dobrym przykładem są książki artystyczne, obrazkowe odwołujące się do treści baśniowych np. „Czerwony kapturek” Pacovskiej. Jednak podstawą do odbioru literatury baśniowej przez dzieci, w różnych formach, powinien być pierwotny wzór, gdzie podział na dobry-piękny, zły-brzydki wprowadza dzieci w przeżywanie wartości bezwzględnych.

Elevated horror jako bajka dla dorosłych

Kamil Piekarski, *kamilpiekarski16@gmail.com*, Uniwersytet Łódzki, Wydział Filologiczny, <https://www.filolog.uni.lodz.pl/>

Celem badań było sprawdzenie, czy współczesny podgatunek kina grozy elevated horror można rozpatrywać jako bajkę dla dorosłych. O ile tradycyjne bajki przeznaczone są dla dzieci, „podniosły horror” prawdopodobnie spełnia podobne funkcje, tyle że u dorosłych. Przedstawione badania polegały na porównaniu cech oraz funkcji obydwu rodzajów tekstów kultury i zestawieniu ich. Ponadto w badaniu posłużono się analizą dwóch przykładowych elevated horror – filmami „Uciekaj!” oraz „Men”, w celu wsparcia tezy konkretnymi przykładami. Przytoczona została nie tylko problematyka podjęta przez autorów tych utworów, ale również antagoniści-potwory, którzy pełnią funkcję symbolicznego jej przedstawienia. „Dean Armitage” („Uciekaj!”) to uosobienie rasizmu, a Geoffrey i inne postacie grane przez tego samego aktora („Men”) stanowią negatywne aspekty patriarchy.

Rezultatem przedstawionych badań było potwierdzenie tezy: elevated horrors spełniają warunki, które pozwalają rozpatrywać te filmy w kategorii bajek dla dorosłych. Funkcje obu wskazanych podgatunków są niemal identyczne, chociaż ich cechy różnią się. Podgatunek kina grozy posługuje się symbolami dostosowanymi do dorosłego odbiorcy w celu przekazania prawdy o świecie i jego aktualnych zagrożeniach. Dodatkowo filmy elevated horrors zachęcają widza do konstruowania własnej opinii na temat poruszanej przez utwór problematyki.

Zarówno bajka, jak i horror są przewodnikami po ludzkiej naturze. Jedną z cech różniących oba te gatunki jest wzbudzanie innych emocji w odbiorcy. W przypadku horroru jest to operowanie strachem, co wynika nie tylko z charakterystyki tego gatunku, ale i z jego przeznaczenia do obiegu pośród osób dorosłych. Pomimo tych różnic wskazać można także podobieństwa występujące między bajką a horrorem. Oba omówione w tejże pracy dzieła kultury pomagają odbiorcom w doświadczeniu katharsis – robią to głównie poprzez szczęśliwe zakończenie.

„Encanto” – nowa era bajek Disneya

Barbara Forsyiewicz, *barbara.forsyiewicz@ug.edu.pl, Zakład Kulturoznawstwa, Wydział Filologiczny, Uniwersytet Gdański*

„Encanto” to tegoroczny laureat Oskara w kategorii najlepszy długi-metrażowy film animowany. Bez względu na to, jakie czynniki warunkują bycie „najlepszą” produkcją według Akademii Filmowej, disneyowska bajka zasługuje na uwagę w szczególności ze względu na wielowątkowość i uniwersalność podjętej problematyki. Akcja umiejscowiona została w Kolumbii, ale bohaterowie o takich życiowych doświadczeniach mogliby żyć pod każdą szerokością geograficzną, bowiem problem ekskluzji, konflikt tłumu i wybitnej jednostki oraz lęk wobec opresyjnej władzy mogą być bliskie wielu współczesnym społecznościom. Mimo powyższych, poważnie brzmiących problemów, tytułowe „Encanto” jawi się przed widzami przede wszystkim jako utopia, w której dzięki kolektywizmowi i władzy pozornie dobrodusznej seniorki rodu Madrigal panuje zgoda i harmonia. Na pierwszy plan przebijają się koncepcje bliskie nurtowi New Age. Nie ma tu klasycznej dla bajki walki dobra ze złem uosabianych przez konkretne postacie, w której dobro musi odnieść zwycięstwo. Oba zjawiska współlistnieją w jednej przestrzeni, w jednej osobie zmagającej się z własnymi słabościami i dążącej do samorealizacji. Także granica pomiędzy tym, co z definicji jest dobre, a złem także staje się przedmiotem dyskusji postaci. „Encanto” to kraina magiczna, w której rolę absolutu spełnia tajemnicza energia wyrażona symbolicznie w świecy. To ona determinuje działanie postaci osadzone w relacji z ożywioną materią ich domu. Animizacja casity sprzyja budowaniu jedności człowieka z naturą i ich wzajemnej zależności. W „Encanto” zauważalne jest również nawiązanie do surrealizmu i wyraźny wpływ psychoanalizy Freuda, co nasuwa pytanie o odbiorcę modelowego, czy bajka o problemach dorosłych może być właściwie zrozumiana przez dziecko, do którego jest adresowana? „Encanto” to kolejna bajka po „Frozen II”, o skomplikowanej problematyce, która zdecydowanie wpisuje się w nową erę bajek Disneya.

Kobieta-wojowniczką w eposie wschodnich Słowian

Alia Kubicz, *alia.kubicz@gmail.com*, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Filologiczny, Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, www.uwr.edu.pl

Wizerunek kobiety-wojowniczką w eposie dawnych, wschodnich Słowian, jest w pewnym sensie nadal zagadką. Skąd pojawił się tak nietypowy, na pierwszy rzut oka, dla słowiańskiego systemu patriarchalnego, charakter mocarnej bohaterki, która nie ustępuje epickim mocarzom ani siłą, ani umiejętnościami sztuki walki?

We wschodniosłowiańskich eposach istnieje cały szereg wojowniczych postaci kobiecych, które przy całej swej różnorodności stanowią pewną typologiczną wspólność, którą można nazwać typem wojowniczką-bohaterki. Mocarne kobiety odznaczają się siłą i zaradnością, a swoją odwagą nie ustępują męskim postaciom wojowników. Z pieśni epickich, zaczerpniętych z folkloru wschodnich Słowian wynika, że mocarkom nie brakuje umiejętności celnego strzelania i walki wręcz, z honorem wytrzymują też różne próby sił.

Śledząc motywy folklorystyczne, możemy zauważyć opozycję postaci męskich i żeńskich, która odgrywa znaczącą rolę w gatunkach eposu wschodniosłowiańskiego. Często właśnie opozycja postaci męskich i kobiecych jest elementem konstrukcyjnym, tzw. szkieletem epickiej opowieści. Zmagania wojowniczką mają nierzadko charakter rywalizacji, mającej na celu znalezienie godnego partnera do małżeństwa – zgodnie z obyczajem – gdyż mocarka poślubić może jedynie mocarza, któremu uda się ją pokonać.

Wszystkie wojowniczką wschodniosłowiańskich utworów epickich odzwierciedlają ludowe wyobrażenia o tym, jaką powinna być kobieta. Epos ludowy wyczarowuje idealny obraz kobiety – szanowanej matki; mądrej kobiety potrafiącej przewodzić rodzinie i rządzić swoim miastem; żony oddanej mężowi, kochającej i łagodnej, potrafiącej stanąć przy mężu w godzinie próby i wybawić go z kłopotów.

Jednak we wschodniosłowiańskim folklorze kobieta-wojowniczka pozostaje postacią zbagatelizowaną, ponieważ można spotkać ją tylko w historiach skupionych na losach męskiej postaci – bohatera epickiego czy bohatera

baśniowego. U podstaw tych fabuł leży próba męskiej postaci, związana lub skorelowana z ideą małżeństwa. Referat przedstawia próbę odpowiedzi na pytanie, czy w epickich fabułach, znanych w folklorze wschodniosłowiańskim, postać kobieca naprawdę jest tak bardzo drugorzędna?

Mit pirata w bajkach i filmach, a rzeczywisty obraz zjawiska piractwa morskiego

Judyta Dworas-Kulik, *dworaskulik@gmail.com*, Instytut Nauk Prawnych, Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, www.kul.pl

Piraci od wieków inspirowali twórców dzieł artystycznych, w tym przede wszystkim bajek i filmów. Obraz pirata z bajek kojarzy się z papugą, hakiem zamiast ręki, kapeluszem, przepaską na oku i drewnianą nogą. Część tych rekwizytów uznano za niezbędne przy tworzeniu kreacji wizerunkowej bohaterów filmowych. Najbardziej znanym piratem jest Jack Sparow z filmu „Piraci z Karaibów”. Przypomina on Kapitana Haka z bajki „Piotruś Pan”. Wydaje się być zatem nieszkodliwym i żądnym przygód romantykiem, odizolowanym od społeczeństwa, który nie przestrzega prawa i powszechnie obowiązujących zasad społecznych. Całkiem odmienny obraz piractwa morskiego wyłania się z filmu Kapitan Phillips. Nie ma on nic wspólnego z utartymi stereotypami i co istotne najbardziej odzwierciedla rzeczywistość zjawiska przestępczości morskiej.

Zwalczanie piractwa morskiego ma tak długą tradycję prawną, jak istnienie tego proceduru. Niestety pomimo współpracy państw uprawiających żeglugę morską i tworzonych przez nie regulacji międzynarodowych mających na celu zapobieganie występowaniu piractwa morskiego, transport morski stale boryka się z rosnącą liczbą ataków traktowanych jako rozbój morski. Przestępcze działania piratów stają się coraz bardziej brutalne i bezwzględne, zaś sposób uprawienia tego proceduru co do zasady wypełnia znamiona przestępczości zorganizowanej nie tylko w skali krajowej, ale także międzynarodowej. Najbardziej skrajną postacią piractwa morskiego jest terroryzm morski. Ten ostatni występuje wtedy, gdy dane państwo wykorzystując argument siły dąży do wymuszenia określonych i korzystnych dla siebie rozwiązań politycznych i prawnych. Motywacja rozbójników morskich nabiera zatem charakteru politycznego i państwowego.

O bajaniu w Słowińskim Parku Narodowym i na świecie. W poszukiwaniu motywu przewodniego i stylu

Łukasz Fuglewicz, *l.fuglewicz@slowinski.pn.pl*, st. specjalista ds. edukacji, Słowiński Park Narodowy, *www.slowinski.pn.pl*

Słowiński Park Narodowy to kraina pełna opowieści. Opowieści inspirowanych fenomenem zjawisk i okazów natury, krajobrazem, a także wypełnionych tematami, które wybiegają poza sferę poznawczą. Celem pracy była próba identyfikacji motywu przewodniego dla opowieści pomorskich w przyszłości.

Poszukiwanie głównego nurtu dla bajek/ opowieści na Pomorzu oraz z dotychczasowej perspektywy twórczej w ramach SPN zostało skonfrontowane z wybranymi przykładami opowieści na świecie. Dotychczasowe motywy przewijające się w opowieściach pomorskich: skrzaty, torfowisko, las, mrówkolew, mewy, grzyby, dżdżownica, stornia (flądra), plaża, bursztyn, sól, mikołajek, skamieniały las, rzeźba polodowcowa, bóbr, porosty, smoki, stolem, skarb, drzewo, ciężki żywot, nagroda/ kara, diabły... Przykłady bajek, sztuki opowieści i przewijające się w nich motywy „na świecie”: zawód opowiadacz bajek (bajka z Marakeszu, Afryka), kult ognia (Czarne Lato, aborygeni, Australia), Gawędziarz (M. Vargas Llosa, plemiona amazońskie, Ameryka południowa), Strażnik kruków (Anglia), Gawędziarz (A. Sillitoe, Anglia), Ja wóm trocha połosprowiom – współcześni gawędziarze ludowi na Śląsku, Skryte, jasne, słone – rybackie miasteczko w Kornwalii, reklama makaronu.

Główną metodą badawczą zastosowaną w pracy była analiza wybranych tekstów.

Legandy i opowieści są uniwersalną i popularną formą wyrazu na świecie. Przegląd wybranych utworów ukazuje różnorodność w ich stylu i treści. Biorąc jako punkt odniesienia legandy spoza Pomorza wydaje się zasadne skoncentrować się nad tworzeniem nowych opowieści tu na miejscu uwzględniających motywy morskie, etykę, elementy i nazewnictwo kulturowe. Do tej pory wiele utworów z Pomorza i SPN koncentrowało się na żywocie ludzkim, stałym lądzie i elementach z najbliższego otoczenia człowieka jako głównym motywie przewodnim.

„Powieki: bajka dedykowana pamięci Janusza Korczaka” w świetle dziecięcych interpretacji

Magdalena Kaliszewska-Henczel, *magdalena.henczel@now.uni.lodz.pl*, Katedra Pedagogiki Wieku Dziecięcego, Wydział Nauk o Wychowaniu, Uniwersytet Łódzki

Celem wystąpienia uczyniono identyfikację dziecięcych sposobów rozumienia i interpretowania książki „Powieki” Michała Rusinka. Materiał do analizy (poza ikonotekstem książki), zapewniły trzygodzinne zajęcia edukacyjne, przeprowadzone w oddziale przedszkolnym w jednej ze społecznych szkół podstawowych w Łodzi. Badanie zostało osadzone w paradygmacie jakościowym (obserwacja uczestnicząca), a badacze przyjęli rolę interpretacyjnie zaangażowanych obserwatorów-jako-uczestników. Analizując przebieg warsztatu, wypowiedzi i konkretyzacje plastyczne, udało się zidentyfikować dziecięce interpretacje kategorii bohaterów, panujących między nimi relacji oraz świata, w którym żyją.

Podczas spotkania z „Powiekami” ujawnił się potencjał interpretacyjny dzieci, dotyczący przede wszystkim wymiaru emocjonalno-społecznego. Już na etapie nadawania znaczeń prezentowanym wizualizacjom – dzieci swobodnie znajdowały elementy, wokół których konstruowały wypowiedzi. Komponenty przynależały zarówno do kategorii bohaterów (twarze, gesty myszy), ich działań i relacji, w których ze sobą pozostają (poszukiwanie ratunku, wspólnotowy wymiar istnienia), czy świata, w którym żyją (postrzeganie drukowanych łuków jako chmur, gór, fal, dymu, ptaków).

Rozważania na temat powyższych kategorii rozszerzały narracje wokół dziecięcych konkretyzacji plastycznych, przedstawiających alternatywy rozwiązania fabularnego zaproponowanego przez autora książki. Dziecięce ilustracje i wypowiedzi na ich temat nie zawsze dotyczyły bowiem tematyki śmierci i cierpienia, którą sugerować mogła przedstawiona opowieść.

Sposób przyjęcia przez dzieci bajki dedykowanej pamięci Janusza Korczaka otwiera drogę do ponownego sięgnięcia po omawiany tekst na etapie edukacji wczesnoszkolnej – kiedy w materiałach edukacyjnych pojawiają się fragmenty twórczości Korczaka, traktującego o życiu jego podopiecznych „Pamiętnika Blumki” Iwony Chmielewskiej, ale również informacje biograficzne na temat Starego Doktora „po wieki” oddanego dzieciom.

„Raz, dwa, trzy Bocianica patrzy!” – dziecko jako twórca bajki performatywnej

Joanna Oczkowska, *oczkowska.joanna@gmail.com*, absolwentka podyplomowych studiów Pedagogiki Teatru, Instytutu Kultury Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego.

Podczas wystąpienia zaprezentowany został projekt przeprowadzony z grupą przedszkolną dzieci w wieku 4 lat. Inspiracją do działań pedagogiczno-teatralnych było pojawienie się w swobodnych zabawach dzieci postaci Bocianicy. Zasadnicze działania projektu zrealizowano podczas cotygodniowych spotkań, podczas których stworzono przestrzeń do realizowania pomysłów dzieci dotyczących Bocianicy, z naciskiem na zastosowanie metod pedagogiki teatru oraz w duchu teorii wychowania estetycznego Ireny Wojnar. Zastosowane metody pedagogiki teatru, m.in.: wychodzenie od potrzeb grupy, współdziałanie, współodpowiedzialność, dialog, spontaniczność, umożliwiły stworzenie przestrzeni do zrealizowania przez dzieci opowieści o ich bohaterce – Bocianicy. Idea wychowania estetycznego była istotna w przeprowadzonym projekcie. Miała na celu wprowadzenie dzieci w świat wartości estetycznych, kształtowaniu uczuć, wyobraźni i twórczego myślenia. Realizacja projektu trwała 6 miesięcy. Wspólne działania pedagogiczno-teatralne doprowadziły do powstania bajki performatywnej. Dzieci były zarówno twórcami narracji, jak i uczestnikami działań. Podczas projektu zastosowano różnorodne środki wyrazu takie jak: ekspresję ciała – taniec, ruch, zabawy naśladowcze, wchodzenie w role oraz wykorzystanie pacynek. Istotne założenia pedagogiki teatru, tzn. wychodzenie od potrzeb grupy, prawo do współdecydowania, oddanie przedszkolakom głosu, realizowanie ich pomysłów (bez narzucania scenariusza) były istotnym elementem pedagogicznym. Projektowane zabawy miały na celu rozwijanie kreatywności, pobudzanie do twórczego działania oraz rozwijanie wyobraźni. Sześciomiesięczne działania zakończone zostały bajką performatywną.

Walory dydaktyczne legend Gracjana Bojara-Fijałkowskiego

Edyta Orman, *edytaorman@umg.pl*, NSP nr 47 im. Roberta Schumana Fundacji Primus w Warszawie

W 2022 roku przypada sto dziesiąta rocznica urodzin Gracjana Bojara-Fijałkowskiego. Polski historyk i pisarz brał udział w II wojnie światowej jako oficer Wojska Polskiego i partyzant Armii Krajowej. Przeżycia osadzonego w hitlerowskich obozach zagłady Bojara-Fijałkowskiego mają wprawdzie wpływ na jego późniejszą twórczość naukową, ale fascynacja słowiańską przeszłością Pomorza Zachodniego (gdzie mieszkał od 1958 roku) determinuje kształt jego twórczości literackiej. Podjęcie przezeń wątków religijno-kulturowych owocuje nie tylko taką książką jak „Szczęście pod jaskółczym gniazdem. Z wierzeń, obrzędów i zwyczajów ludowych na Pomorzu Zachodnim”, lecz także „Wróżbą Swantewita. Wyborem baśni, podań i legend Pomorza Środkowego”.

Jak w słowie wstępnym do jednego z wyborów pomorskich legend autorstwa ojca pisze Anna Bojar-Fijałkowska, ich zbiór można podzielić według regionu, z którym są związane, na: Koszalin i okolice, pojezierze świdwińskodrawskie oraz ziemie zamieszkałe przez Kaszubów. Zapoznając się z kolejnymi legendami, można bowiem nie tylko stworzyć sobie w pamięci legendarną mapę Pomorza Zachodniego, lecz także w rzeczywistości wszystkie miejsca, o których te legendy traktują, odwiedzić. Można nadto – co było moją propozycją interpretacyjną – dokonać wyboru legend, kierując się kryterium ich walorów dydaktycznych oraz przydatnością w realizacji podstawy programowej z etyki na pierwszym i drugim poziomie edukacyjnym.

W tym kontekście walory dydaktyczne stanowią wartości pozwalające: dokonywać świadomego wyboru pomiędzy dobrem a złem, słuchać przestróg moralnych i realizować modele dobrego życia. Rzeczne legendy kształtują postawy odwagi, wytrwałości i uczciwości; mówią o tym, że szczęście okupione niedolą innych niewiele jest warte. Mimo iż od śmierci Gracjana Bojara-Fijałkowskiego mija trzydzieści osiem lat, ilustrowane przez dzieci kolejne wydania legend prezentują się jako nietuzinkowa lekcja historii oraz związany z regionem a uniwersalny materiał edukacyjny.

Wybrane elementy prawa na podstawie filmów z serii „Shrek”

Zuzanna Szynkowska, *zsszynkowska@gmail.com*, *Instytut Literatury i Nowych Mediów, Wydział Humanistyczny, Uniwersytet Szczeciński, www.hum.usz.edu.pl*

Celem pracy jest przedstawienie wybranych elementów amerykańskiego prawa karnego obecnych w serii pełnometrażowych filmów animowanych „Shrek”. Praca powstała w głównej mierze w oparciu o analizę krytyczną, nie zabrakło jednak miejscowego zastosowania metody obserwacyjnej.

W ramach wprowadzenia w pracy zawarto grafikę przedstawiającą główne różnice między prawem cywilnym a prawem precedensowym, jak również ciekawostkę zza kulis produkcji filmu, mało znaną nawet wśród najbardziej zagorzałych entuzjastów przygód tytułowego ogra i jego wesołej kompanii. W części właściwej poruszono zagadnienia takie jak: list gończy, nakaz aresztowania oraz łowca nagród; ze szczególną uwagą przyjrano się genezie konceptu „Miranda warning” (tłumaczonego na język polski jako „prawa Mirandy”), czyli informacji na temat praw przysługujących osobie zatrzymanej, podejrzewanej o popełnienie przestępstwa. Kończącą część pracy poświęcono zaledwie kilkusekundowemu fragmentowi występującemu w drugiej części filmowej tetralogii, który mógł umknąć czujnemu oku nawet najbardziej wnikliwego widza. Nawiązuje on do jednej z najsłynniejszych amerykańskich spraw karnych, która miała miejsce w połowie lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku.

Seria pełnometrażowych filmów animowanych „Shrek” była dotychczas rozpatrywana przez środowisko akademickie w kategoriach przekładoznawstwa, folklorystyki czy socjologii. Mnogość zidentyfikowanych przykładów z zakresu prawa karnego pozwala zakładać, że pomimo przynależności do gatunku filmowego, jakim jest parodia pełniąca funkcję satyryczną, w omawianych tekstach kultury nietrudno się doszukać również bardziej poważnych aspektów. Przeprowadzona analiza pozwoliła na wysnucie wniosku, że w każdym z filmów tej serii występują też elementy wywodzące się z innych gałęzi

prawa niż prawo karne. Wniosek ten jest zresztą zgodny z paremią prawniczą: „Ubi societas, ibi ius”. Baśniowe społeczeństwo jest więc tak nieprzeciętne, jak nieprzeciętną ilością prawa przepełnione.

Zalety stosowania bajek i baśni w nauczaniu języka obcego na wczesnym etapie edukacyjnym

Katarzyna Sowa-Bacia, *katarzyna.sowa-bacia@up.krakow.pl*, Instytut Neofilologii, Wydział Nauk Humanistycznych, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, *www.up.krakow.pl*

Stosowanie bajek i baśni w nauczaniu języka obcego na wczesnym etapie edukacyjnym niesie szereg korzyści dla rozwoju dzieci. Mowa tutaj w pierwszej kolejności o rozwoju językowym dzieci, m.in. o rozwoju sprawności receptywnych (rozumienia ze słuchu), o możliwości konfrontacji ich z odpowiednim inputem czy o aktywnej i interaktywnej apercpcji. Stosowanie tekstów narracyjnych, do których zalicza się właśnie m.in. bajki i baśnie, niesie jednakże również szereg korzyści dla rozwoju intelektualnego dzieci. Chodzi tutaj o rozwój myślenia narracyjnego u dzieci, rozwój dziecięcej wyobraźni, fantazji i emocjonalności. Ponadto stosowanie bajek i baśni umożliwia rozwój kompetencji interkulturowej, a także może mieć działanie terapeutyczne oraz wychowawcze. Poza tym, jak wynika z przeprowadzonych w Polsce badań empirycznych, bajki i baśnie wykazują duży potencjał motywacyjny. Jak powszechnie wiadomo małych dzieci nie cechuje motywacja instrumentalna, więc potencjał motywacyjny bajek i baśni wydaje się być szczególnie istotny w nauczaniu języków obcych w tej grupie wiekowej.

W referacie przedstawiona została pokrótce trójfazowa metodyka pracy z bajkami i baśniami na lekcjach języka obcego: faza wprowadzenia do tekstu narracyjnego, faza jego prezentacji i wizualizacji, faza utrwalenia jego treści oraz elementów językowych. Szczegółowo omówione zostały również wyżej wymienione korzyści, aby zachęcić nauczycieli języków obcych do stosowania bajek i baśni w ich codziennej praktyce dydaktycznej.

Indeks Autorów

Dworas-Kulik J.	26
Dymel-Trzebiatowska H.	14
Forysiewicz B.	23
Fuglewicz Ł.	27
Jakubowska M.	17
Jastrzębska-Golonka D.	12
Kaliszewska-Henczel M.	28
Kubicz A.	24
Makowska M.	18
Oczkowska J.	29
Orman E.	30
Piekarski K.	22
Sawicka U.	20
Sowa-Bacia K.	33
Stryczyńska-Hodyl E.	13
Szynkowska Z.	31
Zalewska-Pawlak M.	21
Ziółkowska J.	11

dr Dominik Flisiak

*Działalność syjonistów-rewizjonistów w Polsce
w latach 1944/1945-1950*

Zamówienia:

- www.wydawnictwo-tygiel.pl
- kontakt@wydawnictwo-tygiel.pl
- tel. 733 933 178 (Alicja Danielewska)
- ul. Głowackiego 35/348, Lublin
- <https://allegro.pl/oferta/dzialalnosc-syjonistow-rewizjonistow-flisiak-10410254828>

Wydawnictwo
TYGIEL

Zapraszamy do zapoznania się z aktualną ofertą
Wydawnictwa Naukowego TYGIEL

kontakt@wydawnictwo-tygiel.pl

www.wydawnictwo-tygiel.pl

© DZIAŁALNOŚĆ

Wydawnictwo

Wydawnictwo Naukowe TYGIEL to podmiot zrodzony z doświadczenia oraz zaangażowania zespołu osób w pełni poświęconych promocji nauki i szeroko rozumianego rozwoju. Publikowane przez nas prace są odzwierciedleniem trendów badawczych oraz zainteresowań naukowych środowiska akademickiego.

© DZIAŁALNOŚĆ

Biblioteka Cyfrowa

Biblioteka Cyfrowa należąca do Wydawnictwa Naukowego TYGIEL zawiera wszystkie publikacje wydawane przez Wydawnictwo. Dodatkowo została przyłączona do Federacji Bibliotek Cyfrowych, dzięki czemu mogą Państwo przeglądać zbiory udostępniane na całym świecie.

© DZIAŁALNOŚĆ

Czasopisma naukowe

Wydawnictwo Naukowe TYGIEL rozpoczęło prace nad kilkoma tytułami czasopism naukowych. Więcej szczegółów wraz z aktualnym stanem prac dostępne jest w zakładce „Czasopisma naukowe”. Osoby zainteresowane współpracą prosimy o kontakt.

V Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Baśnie i bajki jako przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych” odbyła się w formie online 15 grudnia 2022 roku. Celem Wydarzenia była aktualizacja wiedzy, integracja środowiska naukowego oraz promocja nauki.

Uczestnicy Konferencji mieli okazję wysłuchać wystąpień zaproszonych Gości Honorowych oraz możliwość prezentacji swoich prac w formie wystąpień ustnych. Przedstawiciele wielu dziedzin nauk humanistycznych podjęli próbę analizy bajek pod kątem edukacyjnym, psychologicznym czy literackim. Tematyka konferencyjna dotyczyła m.in. bajek Disneya, filmoterapii oraz wykorzystania bajek w nauce języka angielskiego.

Konferencję zakończyła dyskusja uczestników na temat zaprezentowanych prac oraz całościowe podsumowanie spotkania. *V Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Baśnie i bajki jako przedmiot interdyscyplinarnych badań naukowych”* to wydarzenie zrealizowane z inicjatywy Fundacji na rzecz promocji nauki i rozwoju TYGIEL.

